

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.622 van 13 maart 2002
in de zaak A. 95.110/XIV-3605.**

In zake : XXX,
 wonende te 9300 AALST,
 Ledebaan 67/5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 juli 2000 tot “weigering van in overweging nemen van het verzoek om verblijf (lees vestiging), van de intrekking van haar inschrijvingsattest en eveneens van het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op datum van 17 juli 2000”;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BOHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 december 1998 in het bezit van een geldige XXX reispas voorzien van een Schengenvisum, geldig voor dertig dagen op voorwaarde van een eerste binnenkomst voor 17 januari 1999; dat zij op 21 december 1999 huwt met een Belgisch onderdaan; dat zij op 28 juni 2000 een aanvraag tot vestiging indient bij de minister van Binnenlandse Zaken; dat haar op dezelfde dag een attest van immatriculatie wordt afgegeven, geldig tot 28 november 2000; dat op 10 juli 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van de vestiging, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat dit de bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar in het Nederlands opgestelde verzoekschrift stelt te kiezen voor de procedure in het Frans; dat te dezen het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt geregeld door artikel 53 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat luidens deze bepaling de beroepen tot nietigverklaring gegrond op artikel 14 van voornoemde wetten en bij uitbreiding de verzoeken tot schorsing, worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten; dat de gemeente Aalst, verblijfplaats van de verzoekende partij, gevestigd is in het Nederlandse taalgebied en geen taalgrensgemeente is; dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn contacten met deze gemeente het Nederlands dient te gebruiken; dat de bestreden beslissing terecht in het Nederlands werd genomen; dat de zaak in het Nederlands dient te worden behandeld;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij de vernietiging vordert van de “intrekking van haar inschrijvingsattest”;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij bij het indienen van een verzoek tot vestiging, overeenkomstig artikel 61, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een attest van immatriculatie werd afgeleverd; dat de minister van Binnenlandse Zaken, overeenkomstig artikel 61, §4, van voormeld koninklijk besluit, heeft beslist tot weigering van vestiging, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20); dat de intrekking van dit attest van immatriculatie een loutere modaliteit is van een beslissing tot weigering van vestiging; dat het beroep hiertegen niet ontvankelijk is;

4.1. Overwegende dat een eerste middel gericht is tegen de intrekking van het bewijs van immatriculatie; dat het middel, overeenkomstig het hiervoor overwogene, niet ontvankelijk is;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“2° Tweede middel

Gezien verzoekster dit tweede middel haalt uit de schending van artikel 8 van de Europese Conventie voor de Rechten van de mens, artikel 8.1 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens van 10.12.1948, de artikels 23 en 24 van het Pact met betrekking tot de burgerlijke - en politieke rechten van 19.12.1966;

Dat de omstreden akte inhoudt dat de familie van verzoekster gescheiden zal worden voor een min of meer langere periode;

Dat alhoewel het recht met betrekking op de familiale hereniging van de vreemdeling geen deel uitmaakt van de materie rechtstreeks geregeld door de Conventie voor de Rechten van de Mens, kan een weigering van toegang of verblijf op het nationaal grondgebied tegenstrijdig blijken met artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens als het een buitensporige inmenging in het familiaal leven betreft;

Dat in dit geval, de omstreden akte op een buitensporige wijze een inmenging betreft op het privé en familiaal leven (...).

Dat indien verzoekster naar XXX zou moeten terugkeren om er een visum « familiale hereniging » aan te vragen bij het Consulaat generaal van België, ze dreigt maanden lang vast te zitten in haar land van oorsprong alvorens een visum te bekomen gezien de actuele toestand die op dit ogenblik in XXX en de administratieve traagheid van de diensten op het niveau van de diplomatieke posten;

Dat anderzijds de stappen die ze zou ondernemen in haar land van oorsprong lang en onzeker zouden zijn;

Dat ze uiteindelijk een moreel, psychologisch en fysiek nadeel zou ondervinden wegens de scheiding met haar echtgenoot, die niet in verhouding is met de eis van de autoriteit die enkel formeel is vermits het visum haar niet zou kunnen geweigerd worden”;

4.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 goedgekeurde Universele Verklaring van de rechten van de mens; dat deze verklaring niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving; dat de verzoekende partij derhalve de rechtstreekse schending van deze verklaring in haar geheel noch van bepaalde artikelen ervan, op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren;

Overwegende wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) betreft, dat de verdragsverenigbaarheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop deze wordt opgelegd; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij België binnenkomt op 8 december 1998 in het bezit van een geldige XXX reispas voorzien van een Schengenvisum, geldig voor dertig dagen, op voorwaarde van een eerste binnenkomst voor 17 januari 1999; dat zij op 21 december 1999 huwt met een Belgisch onderdaan; dat zij op 28 juni 2000 een

aanvraag tot vestiging indient; dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij samenwoont met haar echtgenoot;

Overwegende dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een autonoom begrip is, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd; dat, verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (zie o.m. het arrest van 21 juni 1988 inzake Berrehab. t. Nederland (serie A, nr. 138, overw. 21)), de huwelijksrelatie die tegelijk wettig en niet fictief is, gekwalificeerd moet worden als "gezinsleven"; dat er geen redenen uit het dossier blijken die te dezen tot een andere conclusie moeten doen besluiten; dat de verzoekende partij derhalve binnen het toepassingsgebied valt van het in artikel 8, eerste lid, EVRM beschermde recht op gezinsleven;

Overwegende dat vervolgens moet onderzocht worden of er een inmenging is geweest van de verwerende partij in het door artikel 8 EVRM beschermde recht; dat als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, en zonder afbreuk te doen aan verdragsrechtelijke bepalingen, het aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen; dat het bovendien om een zaak van immigratie gaat en artikel 8 EVRM niet kan worden uitgelegd als zou in hoofde van de overheid de algemene verplichting bestaan om de door gehuwde paren gemaakte keuze van echtelijke verblijfplaats te respecteren en aldus de daaruit volgende gezinshereniging toe te laten op haar grondgebied; dat uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partij op volwassen leeftijd het Rijk binnenkwam; dat niet wordt betwist dat ze op het ogenblik van haar huwelijk onwettig verbleef in het Rijk en derhalve het precaire en onwettige karakter van haar verblijfstoestand niet kon ontkennen; dat het bovendien niet blijkt dat België de enige plaats is waar de verzoekende partij en haar echtgenoot een normaal gezinsleven kunnen leiden; dat tenslotte de bestreden beslissing niet uitsluit dat de verzoekende partij, na eenmaal het Rijk te hebben verlaten, overeenkomstig de toepasselijke Belgische wetgeving kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er langer te verblijven; dat de bestreden beslissing niet de uit artikel 8, eerste lid, EVRM in hoofde van verwerende partij voortvloeiende verplichtingen miskent en dat er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is;

Overwegende dat de kritiek van de verzoekende partij in het verzoekschrift inzake de moeilijkheden die verzoekende partij zal ontmoeten bij het voldoen aan de regelgeving inzake de visumplicht, niet de wettigheid van de thans bestreden beslissing betreft; dat zij niet dienstig kan worden aangevoerd ter adstruering van het beroep tegen de thans bestreden beslissing;

Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing; dat het middel niet gegrond is;

4.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde en vierde middel aanvoert dat luidt als volgt :

“3° Derde middel

Gezien verzoekster dit derde middel haalt uit de schending van artikels 40, 41, 43 en 44 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 49 §§ 3 en 4 van het Koninklijk Besluit met hetzelfde voorwerp en de artikels 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve akten;

Dat uit bezorgdheid de wetgever in 1980 het statuut van een vreemde Belgische familie gelijkgesteld heeft met een onderdaan van de EG opdat deze laatste niet ongunstig zou behandeld worden (a40 § 6 van de wet van 15.12.1980);

Dat bijgevolg er een einde werd gesteld aan het verblijf van een gelijkgestelde vreemdeling van de EG door het intrekken van haar verblijfsvergunning en haar een bevel tot verlaten van het grondgebied af te leveren daar waar de artikels 40 en 41 van de wet een recht op verblijf in België waarborgen aan de gelijkstelde EG vreemdeling;

Dat verzoekster doet gelden dat in haar hoedanigheid van medegezellin van een Belg, zij gelijkgesteld wordt met een vreemdeling EG volgens het artikel 40 § 6 van de wet van 15.12.1980 en dat ten dien titel ze met volste recht wordt toegelaten tot verblijf;

Dat van hetgeen voorafgaat, ze volhoudt dat de beslissing van niet in overweging name van haar verblijfsverzoek een schending is van de artikels 44 en 67 van het Koninklijk Besluit van 08 oktober 1981 (...);

Gezien dat volgens de richtlijn 64/221 van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de speciale maatregelen voor vreemdelingen in zake de verplaatsing en het verblijf gerechtvaardigd omwille van reden van publieke orde, openbare veiligheid en openbare gezondheid (...), de enige redenen die de verwijdering van een vreemdeling EG of een lid van zijn familie geldig kunnen verantwoorden diegenen zijn gebonden met het handhaven van de openbare orde, het respect van de nationale veiligheid en het behoud van de openbare gezondheid; Dat ten opzichte van artikel 43 van de wet van 15 december, "de verjaring van het document die de toegang tot het grondgebied heeft mogelijk gemaakt de verwijdering in zich niet kan rechtvaardigen" (...);

Dat er werd geoordeeld dat het huwelijk van een vreemdeling met een Belgische onderdaan van die aard is de ongeldigheid van het bevel tot verlaten van het koninkrijk ten gevolge heeft daar waar ze moet gelijkgesteld worden met de hoedanigheid van geassimileerde EG vreemdeling (...);

4° Vierde middel

Gezien verzoekster dit vierde middel haalt uit de schending van artikel 10 van het Reglement 1612/68 van 15 oktober 1968 en van de artikels 3 en 4 van de richtlijn 360/68 van zelfde datum;

Dat de omstreden acte haar de verblijfsvergunning heeft ontnomen enerzijds, en anderzijds een beslissing van verwijdering ten hare opzichte heeft genomen;

Gezien de voornoemde internationale schikkingen het recht op verblijf waarborgen aan de echtgenoot(e) van een vreemdeling uit de Europese Unie en genietend van een recht op verblijf;

Dat de richtlijn (artikel 9.2) 221/64 van 25.02.1964 eveneens in alle opzichten het recht waarborgt om de beslissing te betwisten door het indienen van een administratief verzoek in inwendig recht tot herziening van het verzoek;

Dat bij het zien van hetgeen voorafgaan er geen twijfel bestaat dat er wel degelijk een schending is van artikel 10 van het Reglement 1612/68 van 15.10.1968 en van de artikels 3 en 4 van de richtlijn 360/68 van zelfde datum, daar waar de omstreden akte een verblijfsvergunning heeft ingetrokken een beslissing heeft genomen tot verwijdering ten opzichte van een vreemdeling gelijkgesteld met een vreemdeling EG”;

4.3.2. Overwegende dat, wat de schending betreft van de in het derde middel aangevoerde artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de verzoekende partij niet uiteenzet waaruit die schending precies bestaat; dat in zoverre het middel niet ontvankelijk is;

4.3.3. Overwegende dat wat de overige in beide middelen aangehaalde bepalingen betreft, de bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van “een geldig visum of gelijkaardige inreisvergunning”; dat de verzoekende partij deze vaststelling geenszins betwist maar aanvoert dat de meer voordelige bepalingen met betrekking tot EG-onderdanen en hun gelijkgestelden op haar van toepassing zouden zijn; dat de familieleden van een Belg of van een onderdaan van een EG-lidstaat die niet de nationaliteit van een EG-lidstaat bezitten, krachtens artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet en artikel 3 van richtlijn EEG/68/360 van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap onderworpen blijven aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald door artikel 2 van de vreemdelingenwet; dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen deze verplichting om binnenkomstdocumenten voor te leggen in zijn arrest nr. 157/79 (Pieck) van 3 juli 1980 heeft gedefinieerd als "de formaliteit waarbij toestemming wordt gegeven het grondgebied van een Lidstaat te betreden (en) die komt naast de controle aan de grens van het paspoort of de identiteitskaart"; dat de voorwaarde van regelmatige toegang tot het grondgebied waaraan onderdanen van derde landen onderworpen blijven, dan ook moet worden begrepen als een rechtscheppende handeling, zonder dewelke de meer voordelige bepalingen ten aanzien van EG-onderdanen en hun gelijkgestelden niet kunnen worden uitgeput; dat het enkele feit van een huwelijk met een Belg de verzoekende partij met andere woorden niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (onder andere een geldig visum), zodat de vreemdeling die op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in het bezit is van deze documenten op grond van een bevel om het grondgebied te verlaten uit het Rijk kan worden verwijderd; dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat verzoekende partij definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden, wel dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid zich in het bezit te stellen van de vereiste documenten; dat derhalve het bestreden bevel kon steunen op het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikte zonder schending van de in de middelen aangehaalde bepalingen; dat het derde en het vierde middel niet gegrond zijn;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

 W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.